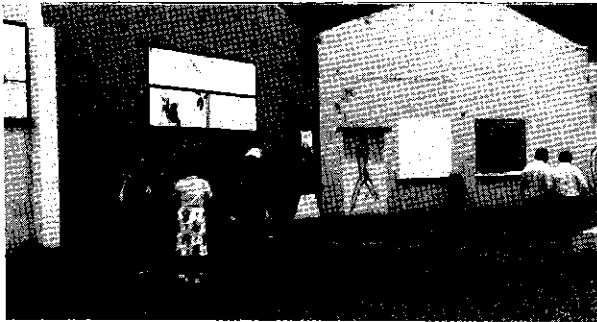

SCHEPEN BLAAST IN DE HARMONIE

ZIJN EERSTE NOTEN VALS

1985 zal voor de Harmoniebuurt geboekt kunnen worden als een vruchtbaar jaar. Qua zichtbare resultaten in de buurtverbetering werden successen geboekt. Een voetpad werd aangelegd, beveiligingswerken aan stads' huizenpatrimonium werden uitgevoerd, de Bewonersorganisatie voerde in het kader van de Vierseizoenenwedstrijd muurschilderingen uit, de stad Brussel zou uiteindelijk toch werk maken van de opknap van enkele van haar sinds jaren leegstaande eigendommen. Evenzo belangrijk echter zijn de vier overlegvergaderingen die met betrekking tot herwaardering van de buurt plaats vonden. Op 1 maart en 25 april zaten alle betrokken en geïnteresseerde partijen in het proces van stadsvernieuwing in Brussel in buurthuis De Kassei rond de tafel. Dat waren dan de respectievelijke kabinetten van de ministers van het Brussels Gewest, met verdeelde bevoegdheden en hun administraties, de diensten Openbare Werken en Stedebouw van de Stad Brussel, het Woningfonds, de vereniging Habitat et Participation als deskundige ondersteuner van en samen met de Bewonersorganisatie van de Harmoniebuurt. Het initiatief tot deze vergaderingen ging ook uit van de Bewonersorganisatie. Wat erop neer komt dat zij zowel initiatief, gesprek, leiding en agenda van de vergadering in handen had.

Weliswaar later dan voorzien heeft de Schepen van Openbare Werken van de Stad Brussel het initiatief voor dergelijke vergaderingen in de toekomst overgenomen. Daarin gesteerd door het bestaan van een aantal analoge commissies, in andere Brusselse buurten. Momenteel zijn dat er een zestal. Onder andere de Marollenwijk, de Samaritanessenbuurt, de Zavelwijk, de Belgijnhofwijk, Brussel-Noord-Oost en Brussel-West (met onder andere de Bijstandswijk). En nu dus ook voor de Noordwijk. Bedoeling van de Stad is de "potentiële" partners over haar plannen te informeren en de gevoeligheden daarover te polsen. Dat gebeurt in de praktijk door het inwinnen van niet-bindende adviezen. Dat het initiatief voor dit overleg overgenomen zou worden, werd voorzien in de planning van het opbouwwerkproject in de Harmoniebuurt, zoals ook de voor- en nadelen van dergelijke

officiële adviescommissie werden ingeschat. Gelet op het optreden van de schepen lijkt enige achterdocht dan ook gewettigd. Waar de twee eerste samenkomsten op initiatief van de Bewonersorganisatie eerder werkvergaderingen waren, lijken de volgende twee herleid te zijn tot het voorlezen van mooie intenties die neerkomen op afleidingsmanoeuvres. Nu, eind '85 lijkt het erop dat er inderdaad op officieel niveau gepraat wordt maar niet meer dan dat. De schepen van Openbare Werken ziet liefst zoveel mogelijk bewoners op zijn adviescommissie verschijnen, bij voorkeur in verspreide slagorde. Kwestie van het eigen beleid te legitimeren. De snelheid waarmee van onvoorbereide bewoners adviezen worden verwacht is in dat opzet verbazend. De commissie Noordwijk dreigt een mooi voorbeeld te worden van hoe de overheid heeft geleerd de bewoners-aktie te integreren in het eigen beleidsproces.

Het pleit voor de leden van de Bewonersorganisatie dat zij dit spel niet zomaar willen meespelen. De geschiedenis van de Noordwijk heeft hen inmiddels ook geleerd bijzonder waakzaam te zijn. In die zin blijft de bewonersorganisatie de overheid nog wel een stap voor. Maar kwalitatief wat aan de verkregen medezeggenschap gaan veranderen zal bijzonder moeilijk zijn, daar de Bewonersorganisatie voor het bereiken van concreet zichtbare resultaten afhankelijk is van dezelfde gemeentelijke overheid die nu het overleg organiseert.

Dit gegeven verlegt nu in eerste instantie de prioriteiten van het opbouwwerk van het Harmonieproject. Waar destijds het afdwingen van erkenning en inspraak centraal stonden, staat nu de kwaliteit van de inspraak centraal. Voor er echt verder kan gespeeld worden, moeten de partijen het eens zijn over de spelregels. En die liggen op dit ogenblik duidelijk verschillend. De Bewonersorganisatie wil kunnen zeggen hoe ze het wil hebben en ze moet aan de rem kunnen trekken. Aan eindeloze discussies, vergaderingen onder technici en bergen papier heeft ze niets. Waar het haar om te doen is, is dat wanneer met de gemeente geen afspraken worden gemaakt over de beloofde ingrepen, dat van alles niets in huis dreigt te komen. Het opzetten van een officiële adviescommissie is daartoe niet voldoende. Er mag op het gebied van het vastleggen van de spelregels over de gang van dergelijke commissie en de afspraken die daaruit kunnen voortvloeien best wat meer papier worden geproduceerd.

Het bondgenootschap tussen gemeente en bewoners voor de buurtherwaardering kan er wel bij varen.

WALTER QUIX.